

Henning Jørgensen tidl. 055 "Vejele",

Det forholdsvis nye slag blev bygget i belgisk stil i september 2001. Det er bygget i vinkel og har en slaglængde på 17 m. og en dybde på 3.40 m. – Læg mærke til sputnikkerne, som godt nok var dyre, men alle pengene værd. Tyske Horst Jordan sputnikker fra Meldgaard Engros. Desværre burde de have været placeret helt op under taget, så risikoen for katte havde været noget mindre. For duerne betyder det intet. De kommer direkte fra luften og ned i sputnikken, og jeg har faktisk fået et særdeles fortroligt forhold til dem, når de færdes ude eller vender hjem fra en flyvning. Alle vinduer er med råglas, så duerne ikke kan forskrækkes af alt, hvad der færdes i haven. – Den ene afdeling vender med front mod syd og den anden med front mod øst, og i begge ender er placeret et enkemandsslag. Det ene til 20 par, og det andet til 16 par, så jeg tilsammen har 36 flyvereder. Der er to ungeslag med plads til henholdsvis 49 og 63 unger. – Desuden et enkehunslag med plads til 42 duer. Så er der også et mindre avlsslag med plads til 8 par, men her er rederne temmelig store.

I vinkelen er der så et dejligt foder og redskabsrum, som jeg virkelig har meget gavn af.

Som I tydeligt kan se, så er der en fodergang foran slagene, men skydedøre ud fra rummene kan trækkes frem, så hvert slag adskilles, og fodergangen kan inddrages i hvert enkelt slag. Når duerne skal ud, skal de også passere fodergangen for at komme ud i sputnikken.. I øvrigt fungerede slaget lige fra dag ét, så sæsonresultaterne kom ikke til at lide afbræk. Min søn Tommy står med vidunderne.

Vores slag er beliggende i landsbyen Viuf ved den gamle hovedvej mellem Kolding og Vejle. Ca. midt mellem disse byer. Vores hjemmeboende familie består af min kone Bodil, vores søn Tommy og så undertegnede. Jeg har selv arbejdet som viceskoleinspektør og Bodil som skolesekretær på den nærliggende Alminde-Viuf Fælleskole. – Vi er for små to år siden gået på efterløn. – Tommy er 32 og adoptivsøn fra Korea. – Desværre er han evnesvag og arbejder til daglig på et beskyttet værksted. Han er imidlertid en meget glad ung mand, som lever meget med i vores fælles sport med brevduerne. – Som I ovenfor kan se, så står han for privattræningen af vore duer. Han har haft sine egne duer at flyve med og gjorde det godt, men det blev administrativt for besværligt, mens vi arbejdede, så han og jeg gik derfor i fællesskab om duerne. – Vi har også en datter, som nu bor i Aarhus, men som mindre var meget optaget af brevduesporten og i øvrigt et naturtalent på området. Måske kommer hun ind i sporten senere i sit liv, for som man siger, at når man først har fornemmet det, så sidder det i blodet.

I de sidste to år har min kone virkelig fået interesse for at være med i vores arbejde med duerne, så man kan godt forstå Tommys begejstring for hende.

Han elsker også at være med i pakning af duerne. – Her hjælper han Henry Rieder på MVL – ungeslaget i Aabenraa

At fange og sætte enkehunner på plads er også en yndet beskæftigelse.

Læsning af kurve i containeren torsdag eller fredag aften er dog hans helt store dille.

Sæson 2005 blev nok vores hidtil bedste rent resultatmæssigt med følgende liste:

I DdB-regi:

Nr. 3 DM super sport.

Nr. 3 DM super åbent.

Nr. 1 DM mellemdistancen(uofficielt)

Nr. 15 DM Maraton sport.

Nr. 9 DM Maraton åbent.

Nr. 6 sektion langdistance sport.

Nr. 6 sektion langdistance åbent.

Nr. 2 sektion mellemdistance sport.

Nr. 1 sektion mellemdistance åbent.

Vinder af Tysklandspokalen.

Vinder af Forsvarets vandrepræmie for Gr. 3

1. Es-due i sektionen. 055-03-1679

2. Es-due i sektionen. 055-01-0146

3. Es-due i sektionen. 055-02-0598

9. Es-due i sektionen. 055-03-1680

2. Nationale es-due hun. 055-03-1679.

8. Nationale es-due hun. 055-01-0146.

20. Nationale es-due hun. 055-02-0598.

I sektions-regi:

Nr. 2 til mesterskabet.(sprint)

11 x sektionsvinder.

Vinder af Mariman mesterskab.

1. es-due hunner "" 055-03-1679

3. es.due hunner "" 055-04-1332

Jeg kan lige så godt tage hul på beskrivelsen af duerne, som må have en væsentlig del af æren for disse resultater.

De sidste 25 år har vores duer faktisk ligget i front, så beskrivelsen må tage sit udgangspunkt mange år tilbage.

I 1965 var jeg så heldig at komme i kontakt med HC. Hansen i Vejen, som på det tidspunkt var meget stærkt flyvende med sine Delbarduer. Hos ham fik jeg grundstenen til de duer, som i dag flyver så fremragende. Jeg havde i mange år avlsslag sammen med HC, hvor vi hele tiden forsøgte med kryds ind på hans delbarduer. – Det absolut bedste resultat fik vi med Delbar-Van Riel duer fra Emil Pilgaard i Frederikshavn, som på det tidspunkt hørte til Danmarkseliten. – På et tidspunkt sluttede vi med vort avlsslag, og jeg gik i gang med at udvikle min samling. – Da jeg på dette tidspunkt ikke havde tid til at rejse til Belgien eller Holland for at skaffe topfornyelse, så henvendte jeg mig til Villy Petersen i Esbjerg, som jeg havde tillid til kun købte fra det absolut bedste i Belgien. Hos ham fik jeg held til først at anskaffe en Harry Peeters-han og senere en Elsaker-Jepsen-han. Disse to hanner viste sig at passe fremragende ind på mine stærkt linieavlede Delbar-Van Riel duer. Siden hen har jeg linieavlet videre med disse indkryds og fået en blåbåndet linie, som nok er blevet temmelig kendt ikke blot her i landet, men også i både Sverige og Norge for sine fremragende flyveegenskaber.

”250-93-255” – Legenden.

Han er ganske enkelt kransekagefiguren på den blå linie. Et produkt af linieavl på stammerne: Delbar – Van Riel – Harry Peeters og Elsaker-Jepsen.

På 5 år indfløj han 56 sektionsplaceringer på flyvninger lige fra 100 – 500 km. På disse flyvninger deltager i snit generelt ca. 800 duer. For blot at nævne hans placeringer blandt de 20 bedste, så ser de ud som følger: 1-1-1-1-1-1-1-1-2-2-2-2-2-3-3-4-7-7-9-9-10-11-12-12-12-17-18-19-20.

Helt suverænt, og han er da også blevet kåret som Danmarks bedste brevdue gennem tiderne. – Efter endt ”værnepligt” har han på avlsslaget også vist storslåede egenskaber, og han avler endnu.

Jeg kan ikke lade være med at fortælle lidt om ham: Som unge var han meget anonym og hunpræget og viste først meget sent interesse for det modsatte køn. Han var egentlig ikke sat på flyveslaget i starten, men da én af hans brødre, som i øvrigt havde været sektionsvinder som unge, blev taget af høgen, så fik jeg narret ham i den efterladte rede kort efter jul. – Som ét-års fløj han så fremragende med 9 x sektionsplaceringer og også som sektionsvinder. – Han blev dog overgået af

sin redebror, som nåede 12

sektionsplaceringer og også sektionsvinder.

Han blev så taget af høgen om vinteren.

Heldigvis er mange, mange søskende kommet til i de efterfølgende år, og de har også fløjet fremragende.

Men tilbage til ”255”. Han var en meget speciel due i sine fem år som kapflyver. Hver gang man kom ind på slaget, gik han ind bag den mørke forplade i reden. Han gemte sig ganske enkelt. Han var aldrig nervøs som sådan, men jeg kunne ikke narre ham til at tage en jordnød. Han var aldrig i slagsmål på gulvet, men bevægede sig meget anonymt rundt. Han havde det første år fået en hun, som var søster til hans mormor. Det var jo egentlig ganske fint, men hun var total umulig som æglægger, og det var meget få unger, jeg fik efter dem. Men han nægtede ganske enkelt at modtage andre hunner, og jeg turde ikke rigtigt at tvinge ham for meget, han var jo ganske enkelt generalen på flyvningerne om lørdagen. Jeg trænede dengang mange enslip fra Kolding ca. 13 km. Fordi jeg måtte køre min datter til fodboldtræning og kamp derinde. Elektronisk types-anlæg var netop kommet i brug, så jeg kunne kontrollere mine enkehanners tider hver gang. Jeg tror de var af sted mindst 30 gange, og han blev kun besejret én gang af en fætter, som i øvrigt også var meget stærkt flyvende.

”255” og jeg havde et meget specielt forhold til hinanden. Allerede efter hans første år som kapflyver begyndte han at kigge efter mig ved hjemkomsten. Det var dengang vi brugte gummiringe, og han skulle fanges hver gang for at få ringen af foden. – Det kunne han ikke lide og begyndte at sidde og kigge lidt på mig i indflyvningen. Heldigvis fik vi elektronisk konstatering, og derefter var der ingen problemer. Efter fem år sluttede han på flyveslaget og blev sat i avlsslaget. Jeg havde egentlig forventet, at han ikke ønskede denne forandring, men han reagerede ganske anderledes. Vi blev meget hurtigt gode venner, og han ville pludselig gerne have mine jordnødder. Han gemte sig ikke længere i reden og tog kampen op på gulvet. Jeg måtte

gerne tage ham i hånden, og det bedste, - han modtag åbenhjertigt en ny hun, så jeg kunne trække meget på ham med forskellige hunner. Han har selvfølgelig hele tiden haft de bedste hunner, og afkommet har sin væsentlige andel i vores stadigt stigende resultatniveau. Det vil være unfair ikke også at vise nogle af hans brødre, som så sandelig også har været store aktiver både som flyvere og avlere, så her følger nogle af dem:

055-97-1318.

Også en fremragende kapflyver med 32 placeringer på 4 år med følgende i top-20: 1-1-1-1-2-4-5-6-7-7-8-8-9-10-12-12-12-17-20-20. Også es-duevinder i sektionen.

Ikke helt så godt som "255", men dog alligevel helt suverænt, når man tænker på, at han i snit hver gang er i konkurrence med ca. 800 duer.

Han er i øvrigt solgt til Norge, og jeg håber, de deroppe får rigtigt meget ud af ham.

055-99-465 – Også bror til "255"

465 har nu gode dage i Sverige vil jeg tro. Han var både en fremragende kapflyver og udstillingsdue. – Han har således vundet Landsudstillingens flyvekonkurrence. Hans top-20 placeringer på 4 år: 1-2-2-3-4-4-4-5-9-11-12-18-19. – Naturligvis flere gange es.due.

Der går i dag endnu to brødre til "255" på avlsslaget nemlig 055-00-200 og 055-98-507. De er meget flotte hanner og også med meget flotte flyveresultater, men jeg har blot endnu ikke fået taget billeder af dem af den ganske simple årsag, at de ikke lige har været sektionsvindere.

"200" er således far til nr. 061, som hos Kjeld Christensen i 049 er bedste es-due i sektion 11 og bedste es-due i Skandinavien. Jeg kan ikke undlade at gratulere Kjeld Christensen med en meget flot sæson. Med meget få duer lykkedes det ham at vinde langflyvermesterskabet i sektion 11 – Danmarks største sektion. En præstation, som også har befordret en meget flot artikel i det Engelske brevueblad "The Racing Pigeon" – skrevet ganske fremragende af Jens Pedersen 222. – Én af Kjelds bedste avlsduer "812" er i øvrigt helbror til "255".

"507" er ganske enkelt en rigtig avlstyr. Han er far til 6 sektionsvindere og bedstefar til 12 sektionsvindere. Det kan man da kalde avlsklasse.

055-96-1240 er "255"s ældste søn.

Han blev avlet med hans "flyvehun" og har været særdeles stærkt flyvende med følgende top-20 placeringer i sektionen: 1-1-2-3-4-9-10-11-13-14-15-16-19-20. Og det har i hovedsagen været på de lange én-dags flyvninger. En virkelig værdig efterkommer på "255"- Det var ganske naturligt at overdrage ham til min ganske nære ven Poul Jørgensen, som i øvrigt var chefbygger på mit nye dueslag og i dag er formand for 227 i Kolding.

055-99-411 "Nationalen"

Ham er det ganske umuligt at komme uden om – Hans tilnavn er ganske fortjent. I 2001 bliver han nationalvinder fra Soltau i konkurrence med 5.250 duer. I 2002 bliver han 1. national es-due. – Og hans top-20 placeringer er: 1-1-1-1-2-2-3-3-4-5-6-7-7-9-9-10-10-12-13. på 4 år. Flot mod i gennemsnit ca. 800 duer på flyvningerne.

"Nationalen" er avlet på en søster til "255" og går i øjeblikket på mit avlsslag. Han er lige det modsatte af "255", for han er en vanvittig slagsbror. Hver vinter har han tilbragt sammen med hunnerne, for han har ganske enkelt jaget alle de andre hanner ud af deres reder, også på avlsslaget. Når vi starter parringen, så er der ingen problemer med ham. – "Stjernerne" er forskellige, men særegne, hvilket gør det hele fascinerende at arbejde med.

Jeg kunne nævne mange flere i den blå linie, og de ville være beundringsværdige, men vi må videre.

I 1998 har jeg nogle duer fra den blå linie på auktion i Aabenraa. – Her dukker Michael Larsen og hans far Søren Larsen op. – Jeg kendte dem godt fra dommerklubben, men ellers i øvrigt ikke. – Michael var ikke så gammel, men målrettet i sit arbejde med duerne. – Han fløj i kompagniskab med sin Far, men lurede jo nok på at starte for sig selv, så han var ude efter at købe noget avlsmateriale. – Han faldt for en ældre han "282", som havde fløjet fremragende for mig og i øvrigt var bror til "255"s mor - samt en søster til "255". – Det kostede ham dyrt, men han var kommet for at købe det bedste, sagde han. – Dette par blev virkeligt hans stampar årene derefter. Allerede året efter kom han igen på sektionens auktion og købte tre unger efter "255". – Nu havde han linien, og det har siden hen resulteret i en kometagtig karriere for ham. Nu er han også et kæmpetalent, og det var naturligt, at han og jeg indledte et nært samarbejde.

På det tidspunkt var jeg begyndt at indkøbe nogle duer fra Flor Vervoort i Belgien, for det var ganske enkelt nødvendigt med nyt blod til de blå. – Jeg havde også et rigtigt godt øje til til det meget stærke Belgiske slag Flor Engels, der ligesom Flor Vervoort drev snæver linieavl. – Da Michael jo også ret hurtigt fik brug for indkryds til sin "255"-linie, så gik vi i samarbejde om at indkøbe det bedste fra Flor Engels. Det resulterede ganske enkelt i et avlsslag – passet af Michaels far, Søren. Ret hurtigt viste det sig, at både mine Flor Vervoort og Flor Engelsduerne passede fremragende til den blå linie med "255" i centrum. – Atter et bevis på, at krydsning mellem meget linieavlede stammer med store resultater sjældent slår fejl.

055-00-257 den første søn efter "255" og en Flor Engelshun.

Han var pænere i virkeligheden end her på billedet. Han opnåede følgende sektionstop-20 placeringer på 3 år: 1-1-2-2-10-11-11-12. Hans afkom har så senere vist store resultater.

055-02-010 efter "255" og en datter på Superparret fra Flor Engels "Den brogede han 023" og "Dronningehunnen". Se forrige side.

Hun har både været vinder af Landsudstillingens flyvekonkurrence, været es-due i både DdB og Mariman mesterskabet. Hun har følgende top-20 placeringer i sektionsregi: 1-1-1-2-3-4-4-6-7-9-9-10-18-20. Det er nok også værd at nævne, at to helsøskende til hende har været es-duer.

Flor Vervoort:

Sammen med Henrik Meldgaard købte jeg tre duer på én af de tre dynamitauktioner i Holland efter Flor Vervoorts død. – Denne stamme var i meget høj grad bygget op om én af verdens bedste og mest kendte duer "Fineke 5000". Dette indkøb har vi haft stor fornøjelse af. Et par går hos Henrik og Dino i Aabenraa. De avler nogle pragtfulde blåbåndede og meget velbyggede unger. Vi har begge haft en meget velflyvende hun. En anden hun har i parring med "255" virkelig leveret "varen" i form af en stribe fremragende unger i 2004. Tre hunner efter parret fløj i 2005 som enkehunner og hjemfløj henholdsvis 9,6 og 6 sektionsplaceringer. Bedst var:

055-04-1692

Sektionsvinder fra Hannover mod 624 duer og sektionsvinder fra Marne mod 1321 duer. Med 9 sektionsplaceringer i alt som et-års, er det faktisk en bedre start, end hendes berømte far havde.

I 2005 har den pågældende bb. Flor Vervoort hun ikke været parret med "255", men det vil den naturligvis blive igen her i 2006. – "255" har ligegyldigt hvilken hun, han har været parret med, leveret ca. 80 % hunner, og det har betydet, at jeg har måttet gøre meget mere ud af at flyve med enkehunner, så lad mig for en stund fortælle lidt om mine flyvesystemer. Før mit nye slag fra 2001 havde jeg et slag i den gamle danske stil, mindre end halv så stort som det nye. Der var plads til 20 enkemænd, enkehunner og 50 unger. – Jeg

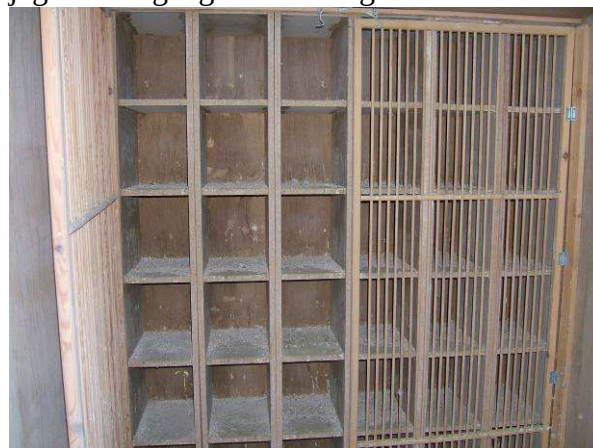
fløj næsten udelukkende med enkehanner på traditionel vis. – Jeg havde heller ikke tid til at gøre det anderledes, men resultaterne var der jo alligevel. Nu er der plads og tid til at tænke andre metoder og forsøg. I 2005 prøvede jeg så for første gang at avle vinterunger på alle parrene. – Vejret var jo sidste vinter perfekt til denne form, og jeg fik også en flok meget fine vinterunger ud af det. Da ungerne var ca. 18 dage gamle flyttede jeg dem i redeskålen ind på ungeslagets gulv og lod mødrene flytte med. Ungerne varmede fint hinanden, og hunnerne var gode til at made dem. – Da ungerne var så store, at de begyndte at flyve op i reolerne blev hunnerne flyttet til enkehunslaget. Her blev de, i øvrigt i lighed med hannerne, fodret med renseblanding, og vandet blev de første dage tilsat ”Improver” og dernæst, som kur ”The” i ca. 8 dage. Det første produkt er norsk, og det skulle regulere syre/base tilstanden hos duerne. Teen skulle medvirke til at ”rense” duerne efter det stærkt ændrede stofskifte i opmadningsperioden. – Begge produkter kan købes hos mit foderfirma Meldgaard Éngros. Teen er et koncentrat fra Rudi Hendrikx. Ungerne fik lov til at komme ud, så snart de havde lyst. Det gik meget fint. De gik ned i haven og tog små ture i luften. – Efter ca. fjorten dage i det fri skete katastrofen imidlertid på trods af, at jeg opholdt mig tæt ved slaget, så slog spurvehøgehunnen direkte ned i sputnikken. Den blev dog selv så forskrækket, at den fløj igen, men reaktionen hos ungerne var ikke til at tage fejl af. Samme eftermiddag forsøgte den sig tre gange. Sidste gang ramlede den dog imod skinnen i sputnikken og slog sig sikkert ganske alvorligt, så direkte angreb var der ikke flere af, men den var trods alt i nærheden. Med undtagelse af to, fik jeg dog samling på ungerne, som dog efterfølgende nærmest ikke turde komme ud fra slaget, og hvis de endelig gjorde, ja, så tog de lige et par runder og drønedede direkte ind igen. – Det varede flere måneder, inden de første begyndte at flyve i flok, og mange af ungerne lærte det stort set

aldrig og blev mistet, da det var ganske nødvendigt at gå i gang med træningen. Jeg startede med 78 unger og havde 28 tilbage, da en grundig træning ud til 100 km var overstået.

Det resultat er dog ikke meget ringere end foregående år, men hold da op hvor var det en dybt irriterende omgang.

Så derfor ingen vinteravl i 2006.

Enkehannerne var ude én gang hver dag, om formiddagen, og de blev hurtigt flyvelystne og var væk op til en time, hvorefter de blev kaldt ind. Hunnerne gav derimod problemer, for de startede med lesbiske udfoldelser. Jeg prøvede også at få dem til at flyve, men det havde de ikke den store lyst til. De ville hellere lege med hinanden i haven eller på taget, så der havde jeg et problem, stort syntes jeg selv. I enkehunslaget har jeg låger, som jeg måtte i gang med at bruge.

Med to gitterdøre kan jeg spærre hunnerne inde i reolerne. Jeg var ikke meget for det, men det var nødvendigt. Her sad de indespærret hele døgnet med undtagelse af ca. en ½ time morgen og aften, hvor de blev lukket ud i det fri, mens jeg rengjorde. – De fik ikke så meget at æde, så de var let at kalde ind igen. Til sidst lærte de denne rytme og blot med et par dunk i gulvet med rengøringspartelen fløj de op i reolerne, og jeg kunne uden problemer lukke for dem med gitterdørene. Denne – nødens proces – skulle senere vise sig at være den helt store gevinst. Til tider har man jo lov til at være heldig. Hele sommeren kunne jeg bruge metoden på hunnerne. Jeg måtte blot afsætte lidt mere tid,

når de var ude, for flyvelysten steg og steg, og deres resultater om lørdagen blev bedre og bedre. – Jeg parrede begge mine hold flyveduer igen sidst i marts. I det ene slag besluttede jeg mig for at lade dem få en unge hver, inden jeg tog hunnen fra for at starte ”systemet” op. I det andet slag tog jeg det første hold æg fra, da de havde ruget i 9 dage. De lagde endnu et hold, som de også rugede på i ni dage, inden hunnen blev fragtet til enkehunslaget. Jeg fik her en periode, hvor der var god tid til at træne både med hanner og hunner til reden, så hunnerne var jo trænet lidt op, da de blev anbragt for sig selv. For ikke at animere dem til deres lesbiske tendenser, så startede jeg efter få dage min vinterproces op. Herefter blev de vænnet til hele min træningsrytme. Hunner blev fanget og anbragt i kurvene, kørt ud på ca. 30 km. Efter hjemkomsten kunne de gå ind i reden til hannerne, som så blev taget og anbragt i kurven, hvorefter de blev kørt ud til 20-30 km. Kort efter deres hjemkomst blev hunnerne så igen anbragt bag gitter. I starten foregik denne proces hver dag, såfremt vejret var til det. Herefter fortsatte træningen i ”Trekantens Træningsklub”

Hunnerne indleveres kl. 12.30 og køres til Padborg på skift af medlemmerne i klubben. Det giver en afstand for mine på ca. 83 km. De slippes kl. 14, og når de vender hjem får de lov til at falde til ro sammen med hannerne, som derefter sendes til fællestræning i klubben fra Ørby ved Lillebælt (i vestenvind) eller Aabenraa (i østenvind). De slippes så ca. 17.45 og efter

hjemkomsten er de sammen med hunnen i ca. fem minutter, hvorefter hunnerne tages fra. – Tommys arbejde.

Op til DdB-flyvningernes start køres dette program næsten hver dag, hvis vejret er rimeligt. Derefter kun om tirsdagen. Klubben er sammensat af folk, der vil gøre en indsats for at være med i front om lørdagen, når kapflyvningerne finder sted. Og så er der også taget hensyn til hvert slags beliggenhed, så vores duer har en udfordring i at slå fra trækket på det rigtige tidspunkt eller sted. – Det giver duerne et fortrin, når det virkelig gælder om lørdagen. Vi har normalt plads til 9-10 medlemmer i klubben. På billederne her får jeg en god evaluering af sidste lørdags udvikling på flyvningerne med Karl Alfred Hansen, Horsens og Søren Larsen, Michaels far og i øvrigt leder af vort avlscenter. – Til sæson 2006 ændrer vi den ene tur og lader den gå østpå til Fyn og Sjælland. For selvfølgelig skal vore duer være optimalt forberedt på flyvningerne fra Sverige. Nogle ryster på hovedet at den mængde energi, der lægges i træningsarbejdet, men det stammer helt tilbage til 1966, hvor jeg startede op igen med mit duehold efter flere år, at have haft mit slag i Vejle midtby. Det var en brat opvågning, jeg dengang var udsat for. De træningsmetoder, jeg havde lært og brugte, var slet ikke tilstrækkelig for mit slag her i Viuf. – Her ligger jeg ca. 14 km. sydvest for de fleste af slagene i Vejle og mine duer fik aldrig slået fra trækket til Vejle på træningerne, men kom for sent hjem fra en nordøstlig retning. Det gjorde de også om

lørdagen, og det var katastrofalt for resultaterne. - De første par sæsoner kom jeg kun i præmierækken én gang, som nr. 3 i foreningen. - Jeg prikkede ind på et stort kort, hvor de første duers slag var beliggende. Derved fik jeg et godt billede af, hvor hovedtrækket var om lørdagen, specielt i vestenvind, som var det helt store problem for mig. Jeg gik over til at flyve halvdelen af mine duer som enkemænd. Det havde jeg aldrig prøvet før, men det var nødvendigt, at duerne var stærkt motiveret, hver gang jeg tog dem til træning, og den kom til at foregå fra Ørby, der er beliggende helt ud til Lillebælt lidt nord for Haderslev og ca. 32 km sydøst for mit slag. - Det måtte være stedet, hvor mine duer, ifølge mine optegnelser på kortet, senest skulle skrå ind i direkte retning mod mit slag. Jeg kørte både morgen og aften næsten hele sommeren, først med samlet slip og senere i énslip med enkemændene. Det hjalp noget på resultaterne, specielt var det tydeligt for enkemændene. - De næste par år fortsatte jeg, men fik et par slag mere med. De var beliggende, så duerne på et tidligt tidspunkt skulle skille fra hinanden, og der blev ikke trænet énslip mere. - Ret hurtigt derefter kom resultaterne og foreningsmesterskaber begyndte at blive muligt. Siden hen, hvor mange andre faktorer også er blevet forbedret, bl.a. duerne, er det blevet til mesterskab på mesterskab, men disse træningsmetoder var opstarten og stadig et most for sæsonen. Det nytter ikke at slappe af på det område, for så begynder nedturen. Mine duer bliver kapfløjet hårdt eller rettere stort set hver lørdag, men de får også i mine øjne en optimal behandling ved fodring og brug af hjælpemidler, vitaminer osv. Jeg har altid sværget til at købe det bedste korn. Hellere holde et par duer mindre og så give dem den rigtige "benzin"- I de sidste mange år har jeg fået mit behov og krav honoreret til fulde ved at købe hos Melgaard Éngros af deres blandinger fra Mariman og Versele Laga. I 2005 har jeg således benyttet mig af den nye Plus-serie, som via små pressede piller indeholder den rette mængde tilskud af

bl.a. mælkesyre, vitaminer i form af bl.a. pressede grøntsager. Der er anvendt pressede sojakerner, som jeg sætter meget stor pris på som proteinkilde frem for alt for mange ærter. Denne serie, som for øvrigt fremstilles af Versele Laga er rimelig dyr, men sparer til gengæld én for at spekulere ret meget på ekstra vitaminindkøb og lignende, som i sidste ende alligevel munder ud i de samme samlede udgifter.

Kort fortalt kan jeg nævne, at i avlsperioden bruger jeg den blanding, der hedder "Start Plus" - I flyveperioden "Gerry Plus" - den dag hvor duerne vender hjem fra kapflyvning. De øvrige dage fodres der med "Champion Plus"- I øvrigt har M&C Hansen på deres hjemmeside givet en udførlig beskrivelse af denne serie, og hvordan den kan bruges. Jeg bruger den nok lidt mere enkelt. Både hanner og hunner bliver håndfodret på gulvet med lidt ad gangen for at skærpe deres spiselyst, for om sommeren gælder det om at få dem til at indtage så meget, som muligt, så depoterne er fyldt op til weekendens prøvelser. - For fodring gælder en absolut gylden regel: Giv dem så længe de har lyst til at tage noget og lad den "forslugne" spise af hånden så længe, den har lyst. Den må jo have behovet for at kunne flyve de mange kilometer om lørdagen, - men der ligger aldrig et korn tilbage på gulvet, når jeg stopper fodringen. - Mange stiller et fodertrug ind på gulvet og fylder op, og så tager de i bedste fald truget ud med det uspiste korn efter 10 eller flere minutter. Den metode er ikke lige mig, jeg ser gerne, at duerne spiser alsidigt, for det er en super god og rigtig blanding, der bliver serveret for dem, og jeg bryder mig ikke om, at de slutter fodringen som små børn og kun spiser det, der er deres livret. - Så derfor kalder jeg også helt privat og lidt primitivt kornet for "spise op blandingen" Jeg bruger også en "smøre ind blanding", men den kommer lige om lidt. - I fældetiden bruges Mutine Plus blandingen. Som tidligere nævnt, så arbejder mine duer hårdt om sommeren, og dertil bruger de meget energi, så meget, at de måske til tider pludselig ikke har energi i overskud til at

bekæmpe pludselige bakterie eller virusangreb, som de kan få i kurven eller på vejen hjem fra flyvningen. – Så efter hjemkomsten prøver jeg at afhjælpe denne tænkte situation for duen. Det er jo trods alt mig, der er skyld i, at den bruger meget af sin energi på at flyve hjem. I vandet ved hjemkomsten er der altid iblandet elektrolytter. Ved fodringen lørdag aften eller for det meste søndag morgen bruger jeg den før omtalte ”smøre ind blanding”, som i øvrigt er den billigste flyve/avlsblanding fra Mariman. Jeg smører kornet let med letalookolie fra Rudi Hendriks. Den indeholder bl.a. hvidløg, hvedekim og levertran. På cirka et halvt kilo drysses et brev med BS, pulver fra Henk De Weerd, mod angreb af gul knop, mave/tarmproblemer som f. eks coccidiose. Dagen før afsendelsen af duerne kommer mit ”smøre ind korn” og Letalookolie igen i brug på ca. et halvt kilo korn. denne gang bruges pulveret ”WN” fra samme leverandør. Dette pulver skulle rense duerne for eventuelt begyndende luftvejsinfektioner. – Kornet bliver fordelt til alle kapflyvningsduerne. – Dette gør jeg hver uge i flyvesæsonen. – Uden for flyvesæsonen får de ikke anden medicin end en syvdageskur med BS mod gul knop. Kuren starter, når ungerne er ca. 8 dage gamle. – Jeg har stort set aldrig problemer med sygdomme på slaget, så helt galt kan det næppe være. I den korte hvileperiode dec. - jan. bruger jeg i øvrigt kun min ”smøre ind blanding”, som ikke er så dyr, men duerne har heller ikke behov for noget særligt i denne periode.

Ungerne har jeg aldrig forsøgt at kapflyve så meget, men de trænes mange gange på vores fællestræning op til 100 km. Derimod sorteres de hårdt hele vejen igennem deres første leveår. Alle der viser svaghedstegn fjernes, ligegyldigt hvad de er avlet på. – Deres bygning og især deres temperament og væremåde vurderes nøje. Jeg vil kun have unger, der fremover ser ud til at kunne samarbejde med mig. Ikke sådan, at jeg forlanger stor hengivenhed eller tamhed, men jeg vil ikke have duer med ”rotteræs”, der drøner rundt i slaget, når jeg kommer ind. Sådanne frasorteres ved det første tegn på gener i den retning. – Jeg køber jo ind imellem duer fra andre blodlinier, og netop dette fænomen er jeg meget på vagt over for, så det ikke sniger sig ind på slaget. Så selv om en due i anskaffelse har været meget dyr, så bliver den fjernet såfremt de pågældende gener er fremherskende hos den. Jeg ser gerne, at flyveholdet hvert år tilføres ca. 30-40 % ét-års. – Når jeg har sat en ét-års ind på slaget, så tror jeg på den, og den bliver fulgt meget nøje. – Der kan være mange årsager til, at den måske ikke slår helt til det første år som kapflyver, og kan jeg øjne ”talentet”, så får den også chancen som to-års.

055-03-1240.

Én af topperne i 2005. Bl.a. 2 x sektionsvinder: 1/1040 duer fra Flensborg og 1/580 duer fra Münster. – Faderen til ham er Flor Engels og moderen Morris. Han var ikke særlig god som ét-års, men viste i glimt evnen til at flyve i front. – I 2005 kvitterede han så for tilliden.

055-03-1679

2005's helt store stjerne. 2. national es.due - hun og 1. es.due i sektionen. 1. es.due hun hos Mariman/Versele Laga cup.

Har på to år hjemfløjet 14 placeringer i sektionen mod i snit 800 duer. De bedste placeringer er: 1 -1- 2 - 4 - 5.

Hun er helsøster til ovennævnte **1240**.

Th. min superlangflyver 055-01-1129.

Billedet er meget specielt. Jeg var netop i slaget for at tage billeder, da han landede som sektionsvinder på landsflyvningen fra Limburg i 2005. Han er her lige fløjet op i reden efter at have drukket en masse elektrolyt-vand. Han har deltaget på 6 landsflyvninger med følgende placeringer i sektionen: 1 - 3 - 3 - 5- 22 - 29. Den syvende gang fra Basel blev hans sidste. Han er derude endnu. Hans afstamning er Van Der Wegen. Ved siden af sidder hans b.br. hun, som i øvrigt også var stærkt flyvende i 2005. Bl.a. sektionsvinder fra Soltau mod 895 duer, samt første due fra Giesen. - Hun er af den gamle Delbar/Van Riel afstamning.

055-03-1423

Sektionsvinder i både 2004 og 2005. Avlet på en datter efter "255" og en Flor Engelshan. Han er bror til Michaels fantomflyver "360" og den nye komet "1395"

055-01-146.

Slagets gamle stjerneflyver. 2. es. due i DdB's sektionsopgørelse i 2005, og det er i øvrigt tredje år hun er es.due der. - Hun har 26 placeringer i sektion på 4 år mod i snit 800 duer med bedste top-20 placeringer: 1 - 1 - 1- 2 - 7 - 8 - 10 - 11 - 16 - 18. - Hun er datter på "507" - bror til "255" og så en hun "358" fra Meldgaard & Jeppesen avlet på "1686"- Sønderjyllands dronning. - Fire søskende til 146 har været sektionsvinder, og hun er halvsøster til "061", som er 1. es.due i sektion 11 og bedste Skandinaviske es.due i 2005. Denne hun har samme mor som 146, mens faderen "200" er en anden helbror til "255" Faderen til "358" fra Meldgaard & Jeppesen er i øvrigt den "Vingeskadede". Begge hendes forældre er således fra Jef De Wilder i Belgien.

055-04-1332.

3. es.due hun i Mariman-Versele Laga Cup. 2005. – Hun har 8 placeringer i sektionen i 2005 med de bedste: 2 – 3 – 4 – 5 – 10. Hendes søster også fra 2004 har været placeret i sektionen 10 gange i 2005. De er avlet på vort nye superpar på Flor Engels avlsslaget. Alle berømtighederne fra verdensslaget er i deres stamtavle. Hannen i parret er således direkte søn efter ”316”, superavleren på slaget i Belgien.

055-04-1444

Den ét-års enkehan, som var meget afgørende i 2005. Han var første due netop på to flyvninger, hvor der var store spring i hjemkomsterne. Han var således sektionsvinder fra Soltau mod 667 duer og nr. 5 i sektionen fra Helmstedt mod 487 duer. Han er den første søn efter min i 2003 indkøbte han fra C & G Koopman i Holland. Moderen til ham er en søster til ”255”.

055-02-598

Nok 2005's helt store oplevelse. Hun deltog på samtlige 7 éndagslangflyvninger og var første due på de fem. Hun er 3. es.due hun i sektionen hos DdB. På tre år har hun 21 sektionsplaceringer mod i gennemsnit 800 duer. De bedste er: 1 – 1 – 4 – 5 – 9 – 9 – 10 – 11 – 13 – 15 – 19. Hun er en krydsning mellem Flor Engels og ”255” linien.

Det var en gennemgang af sæson 2005's stjerneduer. Der er naturligvis mange, der ligger lige efter. Måske er det dem, der er helt fremme næste år.

2005 har været en rigtig god sæson for os. Vinden var rigeligt mange gange i vest og også ofte ret kraftig, men vejret var jo egentlig så godt, at man ofte virkelig kunne nyde at vente på duerne i haven.

Der er faktisk ikke noget bedre, end at sætte sig til rette efter slaget er gjort klar til duernes hjemkomst. Man har vel også fortjent en kop kaffe. – Nu er det op til duerne at klare resten.

Tommy hjælper naturligvis til om morgenen, men han er ikke klar til at modtage kapflyverne, før hans indflyvningsantenne er klargjort. Den laves af elastiksnor spændt ud mellem to plæneklippere, og så stilles det hele sådan, at duerne lige netop skal passere hen over for at de kommer ind fra den rigtige retning. – Det har vores ihærdige træning heldigvis sørget for, at det gør de så i langt de fleste tilfælde, i hver til fælde de første, som kommer. Først når denne antenne er helt perfekt, så kan han sidde stille i sin uundværlige blå Marimankittel og nyde den intense spænding sammen med mig.

De sidste to år har vi heldigvis fået selskab i haven af vores mor. – Siden hun er gået på efterløn, er der blevet lidt mere tid for hende, og hun deltager eller hjælper os ofte i dueslaget, og spændingen om lørdagen har virkelig bjergtaget hende. Det havde jeg nok ikke lige regnet med, men bare pragtfuld. Brevduesporten har meget at tilbyde mange, hvis bare dens rigdomme bliver ”opdaget”

Vores mor kan også køre en træningstur for os.

Det gør jo heller ikke noget, at solen er lidt venlig, selv om der ind imellem er lidt koldt, når vi venter på duerne.

Her vores benhårde konkurrent og samarbejdspartner i ”Trekantens Avlscenter” Michael Th. Larsen. – Han var lige en anelse bedre end os i år. – Måske er Tommy ved at afæske ham nogle fiduser eller nærmere prøve at bilde ham noget ind.

Nu skal vi snart i gang igen. Der bliver et problem for Tommy. Han skal have sat sin indflyvningsantenne op et helt andet sted i haven, når det ene hold duer – dem fra Sverige - skal vende hjem. Det bliver ærligt talt lidt bøvlet, men han skal nok få det gjort.

Der overlades intet til tilfældighederne.

Sæson – 2006.

under navnet Tommy & Henning.

Lad billedet tale.

Det mål, som alle brevueejere bør have, men som de fleste næsten ikke tør drømme om at få opfyldt, blev nået af os. Det var et underligt år, som egentlig startede med, at vi sammen med Michael Th. Larsen og min gamle ven Sv. A. Larsen – uden vores ønske eller vilje – blev flyttet fra sektion 33 til den meget stærkere sektion 32.

Vi fik imidlertid en flot modtagelse i sektion 32 og i vores ny forening 227 "Koldinghus", så alene af den grund var det skønt at vinde titlen hjem til området.

Efter 2005's drønende fiasko med vinteravl ventede vi med at parre duerne til lige i starten af februar. Der var koldt på det tidspunkt, men via vores prøveparringer i dec. gik det alligevel ret smertefrit. Disse prøveparringer anvender vi hvert år for at have god tid til at lave de optimale konstellationer også blandt flyveduerne, for nogle gange har man held til at lave fremtidens superavlspår her. Det gælder om tidligt at få unger på de parringer, man tror på,

så afkommet kan vise, om det er et par, der bør have plads i avlsslaget. Vi har netop via denne vej fundet de topavlspår, som har været fundamentet for vores kontinuerlige gode resultater de sidste 25 år. – Og det har knebet lidt de sidste 5-6 år. Det er også lidt af grunden til, at vi solgte og dermed nedlagde "Trekantens Avlscenter". Dette center var et fælleseje med Michael Th. Larsen, fremragende passet af hans far Søren. Ved siden af har både Michael og jeg vore egne avlsslæg, og det har betydet, at stort set alle vore flyveduer fungerede som ammeduer for æggene fra avlsslagene, og det er imod min lige omtalte filosofi.

Vi fortsætter dog vores samarbejde omkring udveksling af duer, træning osv.

Men tilbage til disse prøveparringer som i øvrigt også kan startes i slutningen af november. – Vi lader duerne være sammen 3-4 dage og skiller dem så ad igen, for det er ikke meningen, de skal i gang med at drive. – Det er normalt ikke sådan, at vi når de optimale konstellationer første gang, vi prøver, men når vi når frem til den endelige parring – i 2007 formentlig omkring 15. jan., ja, så er de på plads. Og så bliver dagen en oplevelse i stedet for et mareridt, som det uvægerligt er, hvis ikke man har prøveparret. Der er nu større chance for, at duerne lægger æg noget nær samtidigt.

God sæsonstart.

Efter en fremragende sæson 2005, så var det naturligt at fortsætte uden de store ændringer lige med undtagelse af vinteravl. Vi fik en god samling 1-2. kuldsunger, som dog blev sorteret ekstremt hårdt, så vi kunne besætte det store ungeslag med ca. 50 sunde, velbyggede og **velafbalancerede** forhåbninger. 3-4. kuld blev placeret i det lille ungeslag, og her nåede vi efter de samme sorteringsprincipper op på 28 unger. – Vi hader unger, som ikke kan opføre sig intelligent, uhysterisk og fornuftigt i omgivelserne. De bliver selvfølgelig aflivet ligegyldigt hvilket superpar, de er avlet på.

Vi mistede ikke mange unger.

Det gør vi ellers normalt den første måned, hvor de flyver frit. Vi har hele tiden haft de mange overflyvende træningsflokke mistænkt for at trække vores unger med, og når det sker, inden ungerne er ret gamle, så koster det.

Restriktionerne på grund af fugleinfluenzaen satte en stopper for de tidlige træningsture med de gamle, så måske var det årsagen til, at vi ikke kom af med så mange unger på den måde.

Den første måned fik ungerne i det store ungeslag lov til at være ude ca. 3 timer midt på dagen, hvor de fik lov til at gøre lige hvad de ville, så de blev fortrolige med omgivelserne. Derefter kom de kun ud tidligt om morgen, hvor de blev jaget i luften, og ret hurtigt fandt de ud af at selvtræne i et par timer, hvor de ofte var væk fra slaget næsten hele tiden. Så snart de landede, blev de kaldt ind til morgenfodring. Unger fra det lille ungeslag overtog tiden midt på dagen, og efter samme princip fik de morgentimerne, da de ældste skulle i gang med træningsslip. Efter mange træningsture næsten hver dag i ugen fra grænsen med foreningens fællestræning, stod vi tilbage med en gennemtrænet og sorteret flok på ca. 50 unger. Det har vi stort set aldrig prøvet før. Det kom til at koste blandt de gamle, som ellers netop havde fløjet DM hjem til slaget. Kun de suverænt bedste forblev på slaget. 26 stk. af de gamle blev aflivet den første uge efter flyvesæsonen. Der var sektionsvindere, es-duer og sågar en 1. national es-due iblandt. Det gjorde naturligvis ondt, men man er nødt til at være rationel og ikke fortabe sig i nostalgien, hvis man fortsat vil gøre sig håb om at være med i toppen.

Restriktionerne.

Det gik godt og smertefrit med ungerne, men restriktionerne under fugleinfluenzaen var

meget tæt på at skabe et katastrofeår for flyvning med de gamle duer.

Manglende viden og måske også information fik mange til nærmest at gå i panik. Vi startede træning og system op som om, vi ville få en normal sæson. Heldigvis måtte vi i vores område træne med vore duer, og det gjorde vi så. Men i hvilken retning skulle vi køre. Det var jo meningen, vi skulle flyve fra Sverige, men vi kunne ikke komme til at træne duerne fra øst, fordi Fyn var ramt af restriktionerne meget langt hen i sæsonen. Forlydender – og de kom endda fra meget pålidelig kilde, skulle man mene – gik på, at vi ikke kom til Tyskland, måske til Sverige, men i hvert fald til Nordjylland, Skagen f.eks.

Vi lagde derfor en stor indsats i at træne fra nord. Det var dog såre vanskeligt ikke blot for os, men mange andre, og det det kom til at koste et par af de unge duer, som ganske vist også var meget dårligt trænede som unger. Pludselig kom så, i slutningen af juni, meldingen om, at vi ikke kom til Sverige med vore duer, men derimod til Tyskland. Den nye flyveplan gjorde, at duerne ret omgående skulle starte op i DdB med at flyve fra Soltau, små 300 km. Sæsonen blev kort, og vi skulle også nå en del lange flyvninger, så der var ingen tid til at starte duerne op på sædvanlig vis med langsomt stigende antal km. på flyvningerne. Der blev oprettet fire mester skaber. To DM – for sport og åbent – hvor alle flyvninger skulle medtælles samt to sektionsmesterskaber, hvor alle flyvninger

med undtagelse af landsflyvninger og et fradrag af tre flyvninger skulle tælle. Vi spekulerede nu ikke så meget i dette, men mere i at få vore duer ud at arbejde, så vi kunne stå med en brugbar vurdering af dem efter sæsonen. Derfor måtte langt de fleste hver lørdag af sted på DdB-flyvningerne og kun få på de kortere sektionsflyvninger. Det var virkelig en udfordring, specielt for de unge duer, men nogle af dem viste meget fine takter, og det er så dem, der fortsat har en plads på slaget. For nogle af "stjerneerne" fra 2005 var opstarten katastrofal. Høgens pludselige besøg i haven i foråret fik "1679"-2. nationale es-due hun 2005 – og "1444" – sektionsvinder i 2005 - til at torpedere vores stuevinduer med en sådan kraft, at de efterfølgende måtte bæres ind i slaget. "1692" stortalentet efter "255" – to gange sektionsvinder i 2005 - vendte fuldstændig oprevet hjem efter kollision med ledninger på én af de første træninger på 12 km. Hende måtte vi aflive. Det samme skete for "598" – bedste langflyver – Hun var blevet ramt på halsen og var næsten ikke i stand til at lande på slaget ved hjemkomsten. Hun blev blind på det ene øje efter det uheld og indtager i 2007 en plads i avlsslaget. – Det var en fæl åreladning af topduer. Vi forsøgte dog at få 1444 og 1679 i gang igen. Det var dog ikke nogen succes, selv om de var første due på slaget hver én gang, dog på de kortere flyvninger. Vi stoppede 1444, men fortsatte desværre én gang for meget med 1679. Heldigvis blomstrede andre af vore duer, og vi var med fremme på samtlige DdB-flyvninger. Hele tre gange nåede vi at blive sektionsvindere. Det var imidlertid flotte præstationer af vore duer på de lange og vanskelige flyvninger, der kom til at danne grundlaget for, at det hele nåede sammen til Danmarksmesterskabet både åbent og sport. En stor del af æren må tildeles vores gamle topflyver "146", der blev suveræn sektionsvinder på den ultravanskelige langflyvning fra Limburg. Det var fjerde gang, hun blev sektionsvinder. Meget skammeligt, at Danmark ikke kunne samle

hold til OL, for her havde hun været sikker deltager, og det kunne have været en flot afslutning på hendes karriere. Nu må hun nøjes med flere es.due titler. Ganske enkelt den bedst flyvende hun, vi nogen sinde har haft. Hun er nu placeret i avlsslaget, og der skal nok komme flere "Miss Limburger" efter hende. Se billede og omtale på side 12 her i hæftet.

055-02-0096

Datter efter Flor Engelsparret 023 "Den brogede Han" og 195 "Dronningehunnen". Placeringer som henholdsvis nr. 2 og nr. 5 i sektionen på de to landsflyvninger var hendes meget værdifulde bidrag. Hendes karriere har dog også været flot med følgende top-20 placeringer i sektionen: 1 – 2 – 2 – 5 – 5 – 9 – 9 – 12 og 15. 23 placeringer i alt på fire år.

055-03-1578

Avlet på 255-linien og Flor Vervoort. Sektionsvinder fra Göttingen og nr. 7 i

sektionen fra Giesen. Hun har følgende top-20 på 3 år: 1-1- 3 – 7 – 8 – 12 – 13 – 20 og 20.

”1332 sportsduen” er endnu en hun, som bør fremhæves for sine pragtpræstationer igen i 2006. – Hun er ganske enkelt med i front hver gang, så hun er den ideelle sportsdue. Hun er ren Flor Engels, datter på ”316-junior” På to år har hun følgende top-20 placeringer i sektionen: 2- 3 – 4 – 5 – 6 -10 og 13. I alt 14 placeringer på to år. – Se billede og omtale på side 13.

Enkehunsystemet virker.

Vi fortsatte vort succesfulde enkehunsystem fra 2005, og det gav igen store resultater i 2006. Det var ikke på alle flyvningerne, at hunnerne var først hjemme, men det var tæt på. Man kan så spørge, om systemet går ud over hannernes præstationer, og det kan man ikke udelukke. Nu blev sæson 2006 meget hektisk, så næsten alle duer var med på de samme stationer hver lørdag, og det tager hannerne åbenbart mest skade af. De har mere brug for at have magen i reden, når de vender hjem end hunnerne har. – Men vi ændrer ikke på systemet til 2007.

Fodring og medicinering.

Det kørte vi også fuldstændig som i 2005, og nu har vi brugt **Plus-serien fra Versele-Laga** i flere år, og resultaterne har virkelig været upåklagelige. Den blanding er godt nok lidt dyrere, end de andre, men det virker som om duerne er meget bedre doseret, når blot man husker på, at det er en spise-op blanding, og det ved hver fodring. Duerne har den rigtige vægt og er særdeles vitale. Man behøver heller ikke hele tiden at give ekstra vitaminer og sporstoffer til tarmsystemet, for det er i kornet via det såkaldte spam. Synligt som små pressede orange og grønne piller. Og det er netop dem, man skal sørge for, at duerne får spist ved hver fodring. Vores fodrings-og medicineringssystem er tidligere beskrevet på siderne 10 og 11.

”Trekantens træningsklub” nedlagt – men.....

Genoprettet i vores nye forening 0227 ”Koldinghus”.

Efter vores udsmidning eller forflytning – kald det, hvad du vil – til sektion 32 og 227 var det naturligt at høre, om medlemmerne i 227 ville være med til at lave en foreningstræningsklub. Det ville de heldigvis, så en helt ny trailer blev indkøbt, og den blev opbygget med 16 foreningskurve. Det blev til rigtig mange træninger, for næsten alle var med til at trække den på skift. Den har været mange gange ved grænsen med såvel gamle som unger. Om dette træningsarbejde er skyld i mange flotte placeringer til 227’s medlemmer kan ikke siges, men det er vel ikke utænkeligt. I det hele taget var det dejligt at komme med i den forening. Der blev gratuleret, der blev hyggespist og drukket kaffe. Alle lever op til ansvaret og leverer en gedigen indsats på hver sit område. Ikke en eneste gang glemte én – med eller uden vilje – at komme og trække træningstraileren.

Der var mange hyggelige stunder i klubhuset, og den gule førertrøje, som var en nyskabelse i 2006 var meget populær. – Den tilfalder sæsonen igennem den, der fører i konkurrencen for én afkrydset due. På billedet ses alle førertrøjeindehavere i sæsonens løb. Der skal dog siges, at det var Børge Grarup – længst th. på billedet – der til slut havde retten til at bære den til starten af næste sæson. Det var en kort og hektisk sæson, men de meget vanskelige flyvninger gjorde sit til, at

vi alle var mætte til sidst, men lad os håbe, at vi får flere af de gode timer i klubhuset i 2007

Med MVL-bussen.

Det er næsten blevet en tradition, at flyvesæsonen afsluttes med busturen til Belgien i september måned. Den nyder vi meget og ikke mindst Tommy.

Han har fået sig en ny, men meget populær kammerat, Poul Mc. Burnie. Her på besøg hos C & R Denisse i Kapellen.

To af turens hovedpersoner. "Studieværten" Henrik Meldgaard her ved morgenmødet med "hjelpechaufføren" og "papkassemanden" Tommy.

Året sluttede med, at den ældste i kompagniskabet måtte under kniven for at få udskiftet den første af to nedslidte hofte. Nu var de sidste mange år gået med, at man næsten ikke kunne holde ud til at bære på en kurv, og det var ikke "gangbart" længere. Men hold da op, hvor er man i starten efter en

sådan operation handicappet i dueslaget, men heldigvis har vi en Mor, som ikke er bange for at arbejde der, så duerne har ikke lidt nød i perioden, nærmere tvært om.

Det må da vist være én af de rigtige fruer i brevduesporten. Måske bliver hun chef på slaget i Viuf, hvis næste hofte skal udskiftes til sommer.

